COLUMN JOYCE HAHN

Spanningen

Ik bel een moeder van de wachtlijst met het goede nieuws dat ik nu tijd voor haar heb. Als ik informeer naar een geschikt moment om kennis te maken, onderbreekt ze me: 'Je slaat wel even tien stappen over.' O jee, ze klinkt nogal boos. Stotterend vraag ik wat ze bedoelt. Ze legt uit dat het veel te lang heeft geduurd voordat er hulp kwam voor haar en haar kleuter. Daardoor is ze in een psychische crisis geraakt. 'Je staat echt met 10-0 achter', zegt ze, want eerdere ervaringen met jeugdzorg waren ook al slecht. Als ik laat blijken hoe vervelend ik dat voor haar vind, stemt ze toch in met een kennismakingsgesprek. Na het telefoontje knaagt er een ongemakkelijk gevoel in mijn buik. Met 10-0 achter staan, dat is geen beste start. Ik ken mezelf, ik wil dat straks goedmaken. Ik vrees dat ik daardoor allerlei dingen beloof die ik niet kan waarmaken.

Dezelfde week volgen we met het jeugdteam een training over spanningen tussen hulpverleners en gezinnen. Als de trainer vraagt om een situatie waarmee we kunnen oefenen, steek ik mijn hand op. Ik mag de rol van moeder spelen. Een van de teamleden zegt tegen mij als 'moeder': 'Ik vind het belangrijk dat ik kan nakomen wat ik met je afspreek. Daarom kan ik niet zomaar ja zeggen tegen al je wensen. We moeten eerst zorgvuldig bespreken wat ik voor je kan betekenen.' Hé, denk ik. Dit is een manier om mijn welwillendheid te laten blijken én grenzen aan te geven. Als 'moeder' voel ik me serieus genomen.

In het echt krijg ik die zinnen niet helemaal vloeiend uit mijn mond. Maar ik doe geen onhaalbare beloftes, én spreek af om samen te werken aan een plan waarin moeder vertrouwen heeft. Anderhalve maand later belt ze me voor een advies over de omgang met haar zoontje. Even later licht het scherm van mijn telefoon op. Een bericht van moeder: 'Dank je voor net! Eindelijk heb ik het gevoel dat ik er niet meer alleen voor sta!'

Joyce Hahn werkt in het jeugdteam Oostzaan/Wormerland vanuit Spirit jeugd- en opvoedhulp.

Daarmee oefenen helpt hen later verantwoordelijke keuzes te maken.'

Had je zelf een moeilijke jeugd?

'Ik groeide op in een fijn gezin. Maar ik weet wel hoe het is als jouw verhaal niet wordt gehoord. Als dertienjarige moest ik meehelpen zorgen in ons gezin, omdat mijn moeder haar been op een ongelukkige manier had gebroken. Ik zat net op de middelbare school. Toen ik mijn les een keer niet had geleerd, zei de leraar ten overstaan van de hele klas: "Jij kookt zeker liever dan dat je leert." Dat voelde zo... onrechtvaardig. Kinderen moeten in eigen woorden durven vertellen dat ze mantelzorgen of hoe het er bij hen thuis aan toegaat.'

Wat hoop je voor de toekomst van KinderrechtenNU?

'Een gevulde portemonnee. Iedereen zet zich nu onbezoldigd in voor onze stichting. Wat zouden we veel professionals kunnen inspireren en informeren als we meer geld beschikbaar hadden!'

Wat motiveert je om door te gaan?

'Kinderen zelf. Ik was op een basisschool om het Kinderrechtenspel te doen in een klas. Voor ik begon, fluisterde de juf me nog even in dat als een bepaalde jongen vervelend was, ik hem gerust naar de gang kon sturen. Deze jongen, tien jaar oud, trok een kaart uit het spel en las hem voor: "Wat neem je mee naar een onbewoond eiland?" "Een condoom", zei hij. Zonder hierover te oordelen, gaf ik het woord aan de volgende, die antwoord mocht geven op dezelfde vraag. Toen we de kring rond waren gegaan, mocht hij weer een kaart voorlezen. "Heb je lekker geslapen vannacht?" "Nee, want ik had een natte droom", antwoordde hij. Bij de volgende ronde barstte hij los. Over hoe zijn moeder 's nachts in een tangaslip op tafel danste. Eindelijk kon hij zijn verhaal kwijt.'